

„Zákon nás jako
pěstoun vychovával
ke Kristu“
- apoštol Pavel

Účinná evangelizace

Praktický průvodce
osobní evangelizací

Kevin Prevost

Překlad: Vladimír Gottwald

*Odkazy, pokud není uvedeno jinak, jsou použity z
„Bible, překlad 21.století“*

„Mnoho křesťanů si
neví s evangelizací
rady“

Úvod

Už jste někdy zkusili zatlouct hřebík šroubovákem a nebo kleštěmi? Pokud ano, tak víte, že to může být skličující, neboť to dost dobře nejde. Mnoho křesťanů se takto cítí, když svědčí ztraceným, protože nemohou dílo dokončit – nedaří se jim zatlouct ten hřebík. Šroubovák i kleště jsou v pořádku, ale nejsou to vhodné nástroje na zatloukání hřebíků. Dá se říci, že to jsou neadekvátní nástroje pro tuto činnost.

Mnoho křesťanů si neví s evangelizací rady. Myslí si, že nejsou dost chytří, aby zodpověděli otázky těch druhých. Věří, že problém je uvnitř nich samotných. Když používáte nevhodné nástroje, sami se začnete cítit nevhodně a sklíčeně. Pokud na to ale vezmete kladivo, vše se změní. Máte jistotu, že práci dokončíte.

„Už k tobě někdy
mluvil Bůh?“

Zákon vede lidi ke Kristu

Bible mluví konkrétně o nástroji, který vede lidi ke Kristu. Lze jej nalézt v listu Galatským 3,24 – „*Zákon nás jako pěstoun vychovával (vedl) ke Kristu, abychom mohli být ospravedlněni vírou.*“ Píše se zde, že zákon je tím, co vychovává a vede lidi ke Kristu. Synonymem pro zákon je Desatero přikázání.

Takový koncept připadne mnohým z nás podivný. Když dostanete šanci svědčit, jak často si pomyslíte: Musím použít Desatero přikázání, abych zkusil přivést tuto osobu ke Kristu? Pro mě to byl rovněž zcela podivný způsob. Když jsem ale svědčil v osmdesátých letech čtyřem mým známým, Pán mi začal poukazovat na důležitost používání Zákona.

Když jsem s těmi čtyřmi muži mluvil, zdůrazňoval jsem, jak je možné mít osobní vztah s Bohem skrze Ježíše Krista. Dá nám do života smysl, naplní naši prázdnotu a ujistí nás o tom, že po smrti půjdeme do nebe. Byla to typická evangelizace, tak, jak jsem ji znal. Jeden muž se mě ale zeptal: „Už k tobě někdy mluvil Bůh?“ Vzhledem k tomu, že jsem mluvil o osobním vztahu s Ježíšem, byla to upřímná otázka. Odpověděl jsem tedy: „Ano, dělává to.“ Všichni propukli v obrovský smích – Bůh, který mluví s člověkem! Pro tento den byl s evangelizací konec. Jak jsem odcházel z toho místa, necítil jsem se odmítnutý nebo ponížený. Cítil jsem se ale sklíčený a nanic, stejně jako již mnohokrát předtím.

„Zaměř se na tyto tři věci: hřích, spravedlnost, soud“

Začal jsem v ten moment volat k Bohu: „Bože, určitě dělám něco špatně.“ V ten samý okamžik mi připomněl verš z Jana 16,8: „Až přijde (Duch svatý), odhalí světu (usvědčí jej), v čem je hřích, spravedlnost a soud.“ Pán jasně promlouval k mému srdci těmito slovy: „Pokud chceš vidět Ducha svatého jednat, zatímco vydáváš svědectví, musíš se zaměřit na tyto tři věci: hřích, spravedlnost a soud.“

Hřích a Desatero přikázání

Otázka zní: „Jak spolu souvisí usvědčování z hříchu Duchem svatým, spravedlnost a soud a Zákon, který vede lidi ke Kristu? V Římanům 7,13 se píše: „Ale hřích, aby se ukázal jako hřích, působil mi tím dobrým smrt, aby se hřích skrze přikázání stal nadmíru (naprosto) hříšným.“ (překlad KMS).

Pouze Bůh může vidět hřích jako „naprosto hříšný“ a pouze Duch svatý jej jako „naprosto hříšný“ může člověku zjevit. My nejsme schopni sami v sobě vidět hřích jako „naprosto hříšný“. Pokud se nám chystá Duch svatý zjevit hřích jako „naprosto hříšný“, tak bude muset nějak použít Boží Zákon, neboť mimo Boží zákony není hřích. Pokud neuvidíme hřích jako naprosto hříšný, tak pravděpodobně nebudeme činit pokání a nepřestaneme hřešit.

„Je to drobná věc,
pravděpodobně
nepodstatná.“

Čokoládové koláčky

Dovolte mi uvést příklad. Nějaký otec, křesťan, stanovil pravidla pro své dvě dospívající děti. Jedno z pravidel bylo, že nemohli sledovat TV pořady nebo jít na jakýkoli film, kde se nadávalo nebo tam byla milostná scéna. Stalo se, že do kin přišel nový film a děti se šly zeptat táty, jestli by na něj nemohly jít. Řekly mu, že v něm jsou použity nejlepší speciální efekty, hrají v něm nejlepší herci a že jistě vyhraje nějakého Oscara. Táta se jich zeptal: „Vyskytují se v něm nějaké nadávky?“ Odpověděli: „Pár jich bude, ale není to nic, co bychom neslyšeli běžně ve škole nebo v práci.“ Pak se táta zeptal: „Jsou v něm nějaké milostné scény?“ „Jedna tam je, ale nestojí za zmínku. Nic tam není vidět, protože jsou pod peřinou.“ Táta jim pak řekl: „Nechte mě si to rozmyslet. Zítra při obědě se o tom pobavíme.“ A tak děti odešly povzbuzeny myšlenkou, že jim táta dovolí film vidět. Když druhý den společně usedli k obědu, začal: „Přemýšlel jsem o tom filmu a rozhodl jsem se vás dva tam pustit, pokud nejdřív sníte trochu koláčků, které jsem udělal. Než si je ale dáte, něco vám o nich povím. Jsou pravděpodobně nejlepší, jaké jsem kdy udělal. Koupil jsem na ně jen ty nejlepší suroviny. Nejlepší cukr, mouku a vejce. Vložil jsem do jejich přípravy veškerou svou energii. Je ale něco, co musíte vědět, než je okusíte. Je to drobná, pravděpodobně nepodstatná věc, jen abyste věděli. Zamíchal jsem do nich kousek psiho výkalu, ale jen kousek.“

Děti pochopily ve vteřině spojitost mezi koláčky a filmem. Trochu psiho výkalu není nepodstatná věc. A přesto je! Už nemáme chuť takové koláčky sníst. Ve stejném smyslu, pouhá troška hříchu by pro nás měla být naprosto obrovská (naprosto hříšná) a měli bychom se jí vyvarovat.

„Musíme připravit cestu k pokání“

Příprava cesty Páně

Podívejme se nyní na Jana Křtitele. Jeho službou byla přípravou cesty Páně. „Cesta“ je chodník nebo silnice. Jan byl poslán před Ježíšem, aby připravil cestu, kterou měl Ježíš projít. Směřovala tam, kudy Ježíš ještě nikdy předtím nekráčel. Směřovala do lidských srdcí. Otázkou je, kde byla. Další otázkou je, jak ji Jan vybudoval a jak ji na příchod Ježíše připravil? Udělal ji tak, že používal Zákon. Řekl: „Čiňte pokání, přestaňte krást, přestaňte horečně toužit“. Když Jan používal Zákon, Duch svatý zjevoval lidem hřích a mnoho z nich pak činilo pokání. Někteří lidé posuzovali hřích srovnáváním se s druhými lidmi. „Nejsem tak špatný jako tamti výběřčí daní nebo prostitutky.“

Nyní tedy, když Bůh Otec viděl, že cesta pokání je již Janem dostatečně připravena, povolil Ježíši, aby započal svou službu. A tak, když se Ježíš objevil na scéně, Jan jej představil jako „Beránka Božího, jenž snímá hříchy světa.“ **Než někomu představíme Pána Ježíše, musíme připravit cestu pro pokání tak, aby po ní Ježíš mohl vejít do jejich srdcí.**

Zkráceně: vidíme tedy, že Zákon vede lidi ke Kristu, zatímco nám Duch svatý ukazuje hřích, a tak připravuje v našich srdcích cestu pro pokání, po které bude schopen Ježíš kráčet.

„Pochopte...my
nejsme tím kladivem“

Kladivo

První věc, kterou musíme pochopit v otázce používání Zákona je, že nejsme kladivem. Jinými slovy, nesnažme se usvědčit lidi z hříchu, jinak budeme jako kladivo – tvrdí, zatracující a samospravedliví. To nás dovede jen k problémům, které nejsou zapotřebí. Není možné, abychom zjevili druhým hřích. Nechme Ducha svatého, ať to udělá on. Naším úkolem je, poskytnout Duchu svatému něco, co by mohl během svědectví použít. Po dobu, kdy jsem svědčil těm čtyřem lidem, zmíněným na úvod, jsem nabízel Duchu svatému šroubováky a kleště: „Můžete získat osobní vztah s Bohem, naplní vaši prázdnotu a dá vám smysl do života a ujištění, že se dostanete do nebe...“ Duch svatý by ale tyto věci nemohl použít. Proč ne? Je to proto, že s nimi nemůžeme zjevit hřích. K tomu je zapotřebí Zákona. Naším úkolem je tedy předložit Zákon a nechat svatého Ducha, aby jej použil, kde třeba.

Rád bych vám teď názorně ukázal na třech rozdílných zkušenostech, které jsem s lidmi získal, jak došlo k tomu, že jsem při svědectví začal používat Zákon. Tyto tři lidi jsem si z učebních důvodů vybral, abychom viděli práci Zákona rozdílnými způsoby. Znění použitých otázek se příliš nemění.

První otázka, směřující k názoru lidí, otevřela diskuzi u celých 90% dotázaných.

„Budeš nevinný nebo vinný?“

1. Příklad: samospravedlivý Petr

Kevin: Petře, rád bych se tě zeptal na tvůj názor.

Petr: Jistě.

Kevin: Myslíš, že do nebe půjde mnoho lidí, nebo jen pár?

Petr: Pravděpodobně jen pár.

Kevin: Proč si to myslíš?

Petr: Protože většina lidí je zlá.

Kevin: Myslíš si, že budeš jedním z mála, kdo půjde do nebe?

Petr: Myslím, že ano.

Kevin: Pročpak?

Petr: Jsem celkem dobrý člověk a tak.

Kevin: Petře, poté, co zemřeme, nás bude Bůh soudit podle svých zákonů. Jak jsi již řekl, ne všichni lidé se dostanou do nebe. Znáš Jeho zákony?

Petr: Není to Desatero?

Kevin: Správně. Dodržoval jsi vždy všech deset přikázání?

Petr: Ano.

Kevin: A co třeba tento: „Nebudeš krást“?

Petr: Nikdy jsem nic neukradl.

Kevin: Ani nějakou drobnost?

Petr: Možná nějakou maličkost, nepodstatné věci.

Kevin: Takže to byla krádež?

Petr: Myslím, že ano.

Kevin: Petře, v den, kdy tě Bůh bude soudit podle tohoto zákona, budeš shledán vinným anebo nevinným?

Petr: Vinným

Kevin: A co toto přikázání: „Nebudeš lhát“?

„Nikdy nepodceňujte moc Ducha svatého“

Petr: Používal jsem pouze dobře míněné lži.

Kevin: Petře, když v ten den budeš Bohem souzen za porušení tohoto přikázání, budeš bez viny a nebo vinen?

Petr: Vinen.

Kevin: A co toto přikázání: „Nebudeš smilnit“?

Petr: To stále dodržuji.

Kevin: Ježíš řekl: „Pokud se toužebně podíváš na nějakou ženu, již jsi zhřešil ve svém srdci.“

(V této chvíli byl tento muž velmi usvědčen. Hlava mu klesla na hrud' a tak i chvíli zůstal. Pak zvedl zrak a řekl:)

Petr: Kdo může jít po pláži a nesesmilnit ve svém srdci?

(Nikdy nepodceňujte moc Ducha svatého, zjevit hřích naprosto hříšným. Dejte mu ale možnost tak, že použijete Boží zákony.)

Kevin: Petře, když v onen den budeš Bohem souzen za porušení tohoto přikázání, budeš bez viny a nebo vinen?

Petr: Vinen.

Kevin: Soudný den se blíží a Bůh se tě chystá soudit podle svých zákonů. V ten den ale budeš, jak jsi řekl, vinen. Co se stane ten den viníkům?

Petr: Půjdou do pekla.

Kevin: Správně. A ty nemáš obavy?

Petr: Ano, mám, velké.

(Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by se, usvědčený z hříchu, neobával Soudného dne. Všichni tito lidé, usvědčení z hříchu, věděli, že trestem za hřích je peklo.)

„Já zaplatím za Petrův hřích“

Kevin: Petře, Bůh tě bude soudit podle svých zákonů, a protože jsi je porušil, bude tě muset hodit navěky do pekla. Dříve než to ale udělá, někdo vtrhne do soudní síně a řekne: „Zadrž, Bože! Já zaplatím za Petrův hřích.“ Co si o někom takovém myslíš, Petře?

Petr: To by nikdo neudělal..

(Většina lidí neví, kdo by takovou osobou mohl být, ačkoli o Něm slyší většinu svého života. Neví, kdo by tou osobou mohl být, protože doposud ještě nikdy skutečně nepoznali závažnost svého hříchu.)

Kevin: Petře, někdo to už pro tebe udělal. Jeho jméno je Ježíš. Zemřel za tvé hříchy a touží ti odpustit, pokud se od nich odvrátíš a přijmeš ho jako svého Pána a Spasitele. Chtěl bys to udělat? (Dlouhé mlčení)

Petr: Jsem dobrý katolík a změnu nechystám. Už musím jít, sbohem.

Co tím Petr ve skutečnosti řekl? Vždyť jsem předtím žádnou církev nezmínil, ani to, že by nějakou konkrétní církev měl navštěvovat. On také doposud nezmínil, že je katolík. Abychom pochopili, co vlastně řekl, je důležité porozumět tomu, čeho se dosáhne usvědčením z hříchu. Pamatujte, že Duch svatý připravuje cestu pro Pána, myšleno pro panství (vládu) Ježíše. Ježíš vysvětlil spasení takto: „Kdokoli chce zachránit (mít pod kontrolou) svůj život, ten jej ztratí a kdokoli ztratí svůj život pro mne, získá jej (zachrání jej)“.

Jedině Duch svatý se může dotknout hluboké části našeho nitra a umožnit člověku chápat nezbytnost kroku vzdát se života pro Ježíše. Petr nechtěl přestat porušovat první přikázání: „Nebudeš mít jiné bohy mimo mě.“ Chtěl sloužit Bohu po svém. Sám by se rozhodoval, co je pro něj dobré a co zlé. Nechtěl předat vládu nad svým životem Ježíši.

„Jsem ateista. Ničemu z toho nevěřím.“

2. Příklad: ateistka Linda

Kevin: Ahoj, jsem Kevin a ptám se lidí na jejich názor. Řekneš mi ten svůj?

Linda: Jistě, čeho se týká?

Kevin: Myslíš, že do nebe půjde mnoho lidí, nebo jen pár?

Linda: Ehm, jsem ateistka. Ničemu z toho nevěřím.

Kevin: To je v pořádku. Předstírejme teď, že Bůh je. Šlo by do nebe hodně nebo málo lidí?

(Nač mluvit s někým o Božích zákonech, pokud v Boha nevěří? Je třeba předtím, než dojde na Boží zákony, přesvědčit lidi, že Bůh existuje? Ne, to není třeba. Z prostého důvodu. Boží zákony jsou napsané nejen v Bibli, ale také jsou vepsané do srdce každého člověka. Kdekoli, na celém světě, lidé vnímají vinu, když lžou, kradou nebo zabíjejí. Tak jako to kladivo, které stejně poslouží v jakékoli zemi, tak i Boží zákony odvedou svou práci v kterékoli kultuře, a to bez ohledu na typ člověka. Zákon je vepsán do srdce. Lidé jsou ve svých srdcích usvědčováni z hříchu a srdcem věří ke spasení. Zaměřme se na srdce. Nezkoušejme jen vyhrát intelektuální souboj. Ať už mluvím s drogově závislými, univerzitními profesory, mladými nebo starými, věřícími nebo nevěřícími, neměním význam tohoto poselství, protože Boží zákon je stejný v každém srdci. Když vydávám svědectví, sleduji to základní: usvědčení z hříchu, které by mohlo vést k pokání, a které připraví cestu pro panování (vládu) Ježíše. Chci vás povzbudit. Nedejte se nikým zastrašit. Směřujte k srdci a používejte Zákon. Pokud budou lidé usvědčeni z hříchu, všechny jejich argumenty odpadnou. Obrat „předpokládejme, že Bůh existuje“ jsem použil nejméně u 12 ateistů a všichni se mnou při procházení Zákona souhlasili.

„Byla bys v té většině,
která jde do nebe?“

Linda: OK. Myslím, že většina by šla do nebe.

Kevin: Proč?

Linda: Protože většina lidí je dobrá.

Kevin: A co ty? Ty bys byla v té většině, která jde do nebe?

Linda: Věřím, že ano.

Kevin: Proč si to myslíš, Lindo?

Linda: Většinu života žiji dobře.

Kevin: Lindo, poté, co zemřeme, nás bude Bůh soudit podle svých zákonů. Nedopustí, aby každý šel do nebe, tak jak jsi řekla. Musí být spravedlivý. Znáš jeho zákony?

Linda: Není to Desatero přikázání a pár dalších?

Kevin: Správně, Desatero přikázání. Vždy jsi dodržela každé z nich?

Linda: Ale ano, všechna.

Kevin: A co toto: „Nebudeš krást“?

Linda: Nikdy jsem nic neukradla.

Kevin: Ani třeba bonbón svého bratra nebo sestry, když jsi byla menší?

Linda: Jak to víš? (Nevím to, je to jen zdravé uvažování)

Kevin: Lindo, až tě bude Bůh soudit podle přikázání Nebudeš krást, budeš shledána bez viny a nebo vinná?

Linda: Vinná.

Kevin: A co toto přikázání: „Nebudeš brát Boží jméno nadarmo“?

Linda: To jsem nikdy neudělala.

Kevin: Lindo, zjevně to znamená použít jeho jméno i při nadávání.

„Myslíš si, že Bůh se mnou není spokojen?“

Linda: Ale ano, stalo se mi to mnohokrát, ale nebyla jsem rozzlobená. (Ospravedlňuje hřích)

Kevin: Neznamená to, že musíš zuřit. Jen jde o to, zda používáš jeho jméno jako nadávku. Budeš vinná a nebo bez viny, až tě Bůh bude soudit podle tohoto přikázání?

Linda: Myslím, že vinná.

Kevin: A co přikázání „Nezabiješ“?

Linda: Samozřejmě, že ne. Nikdy jsem nikoho nezabila.

Kevin: Ježíš řekl, že pokud máš hořkost ve svém srdci vůči někomu, nebo jsi někomu neodpustila, zabila jsi jej v srdci a jsi vina porušením této části Zákona.

Linda: Kdo to kdy neudělal?

Kevin: Budeš muset složit účty sama za sebe. Budeš pak vina nebo bez viny při Božím soudu?

Linda: Vina.

(Poté mě přerušila a položila otázku: „Myslíš si, že Bůh se mnou není spokojen?“ Pamatujme, Linda je ateistka. Usvědčení z hříchu v ní narůstalo při zjištění, že porušuje Boží zákony, které měla v srdci. Nikdy nepodceňujte moc Ducha svatého zjevovat hřích jako naprosto hříšný a tak z něj usvědčovat.)

Kevin: Co myslíš?

Linda: Myslím, že není spokojen.

Kevin: Myslím, že máš pravdu.

Kevin: Co se stane viníkům v Soudný den, Lindo?

Linda: Půjdou do pekla.

„Žiji ze dne na den.“

Are YOU a
GOOD
person?

Jsi dobrý člověk?

Kevin: Máš z toho obavy?

Linda: Mám.

(Poté jsem ji provedl scénou ze soudní síně. Rozpoznala jasně nutnost vydat svůj život Ježíši. Duch svatý připravoval cestu k vládě Ježíše skrze Zákon a usvědčení. Řekla: „Je to těžké.“ Je to těžké, protože Duch svatý člověka přivádí do bodu, kdy ví, že bude muset vydat život Ježíši jako Pánu, pokud chce odpouštění. Nebyla připravená hned se za to modlit. Povzbudil jsem ji ale, ať se modlí, až přijde domů.

3. Příklad: Bob, žijící ze dne na den.

Kevin: Bobe, rád bych se zeptal na tvůj názor.

Bob: Jistě.

Kevin: Myslíš, že do nebe půjde hodně lidí, nebo jen pár?

Bob: Pravděpodobně pár.

Kevin: Proč?

Bob: Protože hodně lidí je sobeckých.

Kevin: A co ty, Bobe? Ty budeš mezi těmi, kteří půjdou do nebe?

Bob: Věřím, že ano. Jsem si tím naprosto jistý.

Kevin: Ale, a pročpak?

Bob: Protože jsem naprostý dobrák.

„Nikdy jsem nezalhal“

Kevin: Dobrá, Bobe. Poté, co zemřeme, nás bude Bůh soudit podle svých zákonů. Jak jsi řekl, nemůže nechat každého, aby šel do nebe. Znáš jeho zákony?

Bob: Není to Desatero přikázání?

Kevin: Správně. Dodržuješ je všechna?

Bob: Ano, všechna.

Kevin: Co třeba toto: „Nebudeš lhát“?

Bob: Nikdy jsem nezalhal.

Kevin: Ani tzv. dobře míněnou lží?

Bob: Ne, nikdy.

Kevin: Hm, ne každý může toto tvrdit. (Pokud je Duch svatý neusvědčí z hříchu, já to zkoušet nehodlám. Není to má práce.) Dobrá, Bobe, co přikázání „Nebudeš krást.“

Bob: Nikdy jsem nic neukradl.

Kevin: Ani nějakou drobnost z práce, nepodváděl jsi u testu, nevezal jsi sladkosti svému bratru, sestře, když jsi byl malý?

Bob: Ne, vůbec nic. Navíc jsem jedináček.

Kevin: Gratuluji. Většina lidí již v životě ukradla minimálně nějaké drobnosti. A co třeba Boží přikázání „Nebudeš smilnit“?

Bob: Ne, nemám partnerku.

Kevin: Bobe, Ježíš řekl, že i žádostivý pohled na nějakou ženu je smilstvem v srdci. Jde o jakýkoli druh sexu mimo manželství. (Z rozhovoru předtím jsem věděl, že měl nemanželského syna. Tento zákon znamená jakýkoli sex mimo manželství, pornografii atd. Když jsem hovořil s homosexuály, odkazoval jsem na stejný zákon.)

„Vinen“

Bob: Pak jsem vinen. Porušil jsem jej mnohokrát.

Kevin: Bobe, až tě bude Bůh v Soudný den soudit podle svého Zákona, budeš vinen nebo bez viny?

Bob: Vinen.

Kevin: Bobe, kam půjdou... (dokončil větu místo mne.)

Bob: Viníci půjdou do pekla.

Kevin: Správně. Máš z toho obavy?

Bob: Ne, vůbec. Žiji ze dne na den.

Kevin: Ty víš Bobe, že jsi vinen a že tě Bůh bude muset poslat do pekla, a přesto nemáš vůbec obavy? Já bych jistě měl.

Bob: Ale ne já. Žiji ze dne na den.

Kevin: Díky Bobe za tvůj názor a doufám, že o těch věcech budeš ještě přemýšlet, protože ten den, kdy nás bude Bůh soudit, se blíží.

Perly a svině

Pokud se někdo nezajímá o své hříchy, nebo o Soudný den, pak není potřeba pokračovat scénou ze soudní síně a hovořit o odpuštění, protože cesta pro Pána není připravena. Vaše práce byla odvedena, když jste dali příležitost Duchu svatému usvědčit lidi z hříchu skrze Boží zákony. Nemějte obavy. Vy nemůžete nikoho usvědčit z hříchu. Mluvení o Ježíši s těmi, které nezajímá Soudný den, je jako házení perel sviním. Nemohou pochopit hodnotu Jeho smrti za ně. Matouš 7,6: *„Nedávejte to, co je svaté psům a neházejte své perly sviním...“*

„Vše se zdá být trochu těžké“

Pokud je někdo usvědčován z hříchu, lze to většinou poznat na jeho tváři: sklopené oči, bez přímého pohledu, pláč, nervozita atd. Pokud je usvědčován, tak vám řekne, že se obává Soudného dne. **Nesnažte se někoho přimět k modlitbě hříšníka, pokud právě neprožívá usvědčení z hříchu.** Bylo by to podobné navlékání náhrdelníku z perel na svini. Takoví lidé budou jen setrvávat ve špíně svých hříchů, ve víře, že jdou do nebe, protože požádali, aby Ježíš vstoupil do jejich srdcí. Pamatujte, že bez pokání není spasení.

Duch svatý rovněž dotvrzuje (ujišťuje o) Soudný den. Díky němu jej vnímají lidé jako realitu. Vědí, že se ten den blíží. V Římanům 3,19 čteme, že Zákon zavře každá ústa a udržuje ve vině před Bohem každého člověka. Děje se tak, když Zákon používá Duch svatý a zjevuje hřích. Lidská ústa nejsou zavřená, dokud není usvědčení z hříchu. Stále jen obhajují svůj hřích, diskutují, nebo vysvětlují jiné cesty do nebe.

Pamatuj, že sleduješ usvědčení z hříchu. To je to, čím začíná příprava pro panování Ježíše v životě.

Jak je to s Boží láskou?

Pomyslíte si asi: Kevine, vše se to zdá být trochu těžké. Ani lidem neřeknete, že je Bůh miluje.

Není potřeba jim to sdělit. Kdo rozumí Boží lásce lépe, než ten, kdo v Boží soudní síni vidí sám sebe těsně před vhozením do věčného pekla, když v tom přichází Ježíš se slovy: „Půjdu místo něj“? Ve skutečnosti nemůžeme porozumět Boží lásce, aniž bychom nerozpoznávali svůj hřích a jeho následky. Bible říká o Jeho lásce vůči nám: Galatským 2,20: „...*kteřý si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.*“ (CEP).

„Vše se zdá být trochu těžké“

„Úplně zaplaceno“

Dar usvědčení z hříchu

Usvědčení z hříchu je nádherný dar od Boha. Bez něj bychom neviděli hřích. Stále bychom jen omlouvali svůj hřích místo toho, abychom dělali pokání. Usvědčení z hříchu připravuje naše srdce na panování Ježíše. Usvědčení z hříchu poukazuje na Ježíše jako na jedinou cestu do nebe. Nikdy jsem neviděl člověka usvědčeného z hříchu, který by věřil, že do nebe je více cest. Ti, jenž nejsou usvědčeni z hříchu, věří, že do nebe vede mnoho cest. Usvědčení z hříchu připraví srdce pouze pro Ježíše. Duch svatý nepřipravuje srdce pro církev, ani pro Budhu, ani pro Ježíše Mormonů nebo Svědků Jehovových atd. Pouze pro jediného pravého Ježíše Krista.

Ospravedlnění z víry

Vzpomeňte si na Galatským 3,24: „*Zákon nás jako pěstoun vychovával (vedl) ke Kristu, abychom mohli být ospravedlněni vírou.*“ Duch svatý používá Zákon k usvědčení z hříchu tak, že zničí naši obhajobu a samospravedlnost a ukáže nám naši vinu před Bohem, aniž bychom mohli doufat ve vlastní dobré skutky. Pokud se takto děje, pak jsme v bodě ospravedlnění z víry. Pak teprve vidíme Ježíše jako toho, jenž zaplatil za všechny naše hříchy, a veškerá naše naděje je složena v Něj a v to, co pro nás udělal. To je ospravedlnění z víry, jak o něm mluví Bible. Zákon vede lidi ke Kristu.

Duch svatý používá Zákon, aby zjevil hřích jako „naprosto hříšný“.

Usvědčení z hříchu je úlohou Ducha svatého, ne naše.

Pokud nedojde k usvědčení z hříchu, není připravena cesta představit lidem Ježíše.